

Aceleași, vechi zăpezi

Dragos Niculescu

Iubito, aveai ochii de neguri când ninge
Frumoasa, trista iarnă pe sufletele noastre
Și mîna ta subțire prin fulgi mai flutura,
Și ascultam colinda potecilor albastre.

Trecea mereu o sanie prin tîmpla mea de foc,
În inimă la tine se tot tăiau copacii
Și străzile și vremea ardeau a nenoroc,
În alb, precum în vară, pe cîmpuri, roșii, macii.

N-am apucat un bulgăr să aruncăm în noi,
Parcă ninge degeaba, pentru o altă lume,
Și sărbători și larme cădeau pe amîndoi,
La telefon, ca-n transă, te apelam pe nume.

Și n-a fost să-nțelegem nimic din tot ce-a fost,
Condiția umană și-a spus din nou cuvîntul,
Pe masa cea de nuntă ninge omăt de post,
Dintr-un Crăciun în altul ne împingea, surd, vîntul.

Însă, iubito, totuși, eu zic c-a fost frumos,
Am să te trag cu sania, promit, în altă viață,
Pînă atunci, să-ți cumperi un paltonaș mai gros,
Aud că-i frig și-acolo încă de dimineată.

Eu caut o colibă într-o pădure și
Cu un buchet de lemne te-aștept la întîlnire;
Din viața noastră veche atît ne-om aminti:
Că n-a fost niciodată, formal, vreo despărțire.

Am să-ți trimit adresa la gîtul unui jder –
Un suflet ce te-așteaptă și el cu nerăbdare;
E simplu: e-o pădure, troiene și e ger,
Dacă te-ncurci îți fluier a șansă și-a iertare.

Va fi îmbrățișarea adîncă, parcă vrînd
Să ne recupereze de peste timpuri ființa,
Și-apoi, sătui, ninsoarea o vom privi tăcînd
Și cugetînd că-i una iubirea și credința.

(Din volumul 'Duminica poemului mut')